

кой е направилъ това? Ти само гледай да се не искажешъ.

Нъ кога Спасчо (така се викалъ синъ-тъ на стопанинъ-тъ) се върнхлъ у дома си и видѣлъ, че башта му го гледа пакъ като напрѣдъ приятелски, въ сръдце-то му го боднхло нѣшто и той усѣтилъ, че самъ не може да доближи до тате си съ напрѣд-ня-та радостъ.

Какъ мож, помислилъ си той, да гледамъ весело на оногова, когото прѣди малко толкова наскърбихъ. О, нѣ! Азъ не мож да се радовамъ както напрѣдъ. Нѣшто ми стѣга душа-та.

Слѣдъ нѣколко врѣме башта-та отишълъ съ дѣца-та въ градина-та и далъ на всякого отъ тѣхъ по нѣколко хубави овоштки, далъ и на Спасча. Дѣца-та подскачали весело и яли, нъ Спасчо закрилъ лице-то си съ рѣка-та и жално заплакалъ.

— Какво ти е чедо; зашто плачешъ? попиталъ го угриженный башта. Спасчо не можалъ вече да крие душевна-та си мжка и плачишкомъ казалъ на башта си: „Ахъ, тате, не съмъ достоенъ да ме наричашъ твое чедо, и не мож вече да търпѣ да ме имашъ за добро момче, когато азъ сторихъ такъво лоше нѣшто. Тате, миличъкъ тате! не ме милвай вече; не ме дарявай съ ништо; накажи ме за да мож пакъ да дохождамъ при тебе спокойно; избави ме отъ мжчение-то, што усѣштамъ. Накажи ме за безумна-та ми работа, заштото азъ . . . Азъ обрахъ млади-тѣ дрѣвета!“ Като чулъ това башта му зелъ синъ-тъ си на рѣцѣ-тѣ, милно го прѣгърнхлъ и му реклъ: „Пронштавамъ ти, чедо, и дай Боже, да ти се не случи другъ пжтъ да скриешъ нѣшто отъ менѣ: тогава нѣма да жалѣ ябълки-тѣ ми“.